Neff - Profesionálové

1.

Fialkově zbarvené Trenchovo záření vytrysklo mimoprostorovými dilatacemi a průzor zebry se na okamžik změnil v kontrolní okénko tavicí pece, v níž černokněžníci vyrábějí kov na své meče. Bylo tak silné, že Lambert mimoděk uhnul hlavou. V sinalém světle zahlédl stupidní tvář robota, který stál přesně na tom místě kabiny, kde mu s Tuskirem přikázali stát.

Tvář robota...

Lambert si představil štáb psychologů, xenologů a snad i patologů, který si vymyslel takový obličej, aby vyhověl estetickým nárokům jak Pozemšťana, tak Sardiana. Všichni vědátoři jsou podvodníci a nejhorší z nich se patlají v lidských duších, tak se na věc díval Lambert, muž pyšný na to, že je praktik, specialista v topoprostorové pyrotechnice, jednička v oboru - když ovšem nepočítá Roberta Hilara.

Vzápětí se zastyděl za to, že on, takový mazák, se lekne jako nějaký zelenáč, a hned nato se zastyděl za to, že se stydí, místo aby se radoval z úspěchu. Znovu se obrátil k průzoru. Záření na okamžik zastřelo výhled, ale brzy se shluklo kolem geometricky rozmístěných hvězd. Je po válce. A firma Dalar má licenci Agentury pro vesmír v kapse!

Že to ale byla šlupka, pomyslel si Lambert. Není div, že sebou škubnul, takovou petelici ještě za osmnáct let v oboru nezažil. Od téhle chvíle to budou jenom takové šlupky.

S žabařinou je konec. Firma Dalar teď dostane agenturní oprávnění pro státní zakázky bez omezení. Tohle by chtělo šampaňské... Jenže, s kým si připít? S idiotem robotem?

Se smradlavým Sardiáncem jménem Tuskir? Kdepak. Připijeme si až pak, s Robertem.

Škoda, že tu není... Jistě taky vidí ten ohňostroj na displeji, ale co naplat, není nad přímý pohled průzorem. Vzápětí si uvědomil, že ten průzor zebry je právě taková obrazovka, jakou má Robert před sebou, takže vzato čistě technicky, vidí oba totéž...

Jenže já jsem tady a on tam, pokračoval Lambert ve vnitřním monologu. Fakt je ovšem ten, že Roberta by taková pitomost jistě nenapadla. Robert je prostě hlava.

Úkosem pohlédl na Sardiana, přesněji řečeno Tarelánce. Ano, stát, který do nedávna vedl válku s Bratrstvem čistých, se jmenuje Tarelie. Nesmíš to plést, kladl Robert na srdce Lambertovi. Se zákazníkem se musí zacházet zdvořile, a ta minimální zdvořilost, kterou mu můžeš prokázat, je znalost jména a příslušnosti k rase a státu a náboženství a podobným nesmyslům. Místo Tarelie řekneš Talerie a máme po kšeftu. Ačkoli, z druhé strany uváženo - s licencí v kapse už nebudeme muset tolik hledět na zdvořilůstky.

Postoupíme mezi panstvo.

"Těch minových polí muselo být dobře tisíc," poznamenal Lambert na Mimozemšťanovu adresu. Byla to zbytečná poznámka. Tarelánci bylo očividně jedno, jestli je polí tisíc, jedno nebo žádné. Nezdálo se, že by se staral o to, co Lambert dělá, nedělá, chce dělat, nechce dělat. Prostě seděl na křesle kopilota a jen občas pronesl prostřednictvím translátoru nějakou poznámku. Lambert ho ale podezíral, že pečlivě sleduje každý jeho pohyb a zaznamenává každé jeho slovo v rozhovorech s tarelánským štábem i s Robertem Hilarem, který zůstal dole na Sardii. Prostě - fízl, v tomto ohledu měl Lambert jasno.

Sláva, že ten kšeft končí. Inspekční loď Agentury je už na cestě. Cestu všemi úrovněmi má volnou - diky firmě Dalar. Jenom dva lidi, ale prvotřídní specialisti. Špičkové skanovací aparatury. Vlastní vývoj destruktoru. Od téhle chvíle - licence bez omezení.

A na účtu superceny, jenže ty patří k věci. Firma Dalar, to už nejsou žádní příštipkáři, kteří se starají o odvoz odpadků na oběžných drahách. Dva nejlepší specialisti v oboru likvidace minových polí, to je firma Daral, opravdu ji neznáte?.

2.

Inspekční loď Agentury je na cestě. Ne obyčejný placer, ale graviserový křižník třídy Gato, vlakového typu. Lambert si představoval, jak se jeho obrovitá hmota materializuje v jediném výboji uvolněné energie z degenerované plazmy. Od kladky ke kladce putuje křižník po vesmírné lanovce. Blíží se? V jistém smyslu ano, ale spíš časovém než prostorovém.

Slovo prostor ztratilo už dávno svůj původní smysl. Astronauti vymřeli, nahradili je toponauti. Prostor, jehož vrstvy se svlékají jako slupky cibule a lidé, ovšem i Mimozemšťané, dovedou kmitat mezi jednotlivými vrstvami jako čilí paraziti.

Systém Sardie se ještě nezapojil do společenství vesmírné lanovky. Nemá ve své blízkosti žádnou kladku, takže poslední etapa cesty křižníku bude tradiční, vskutku graviserová.

Nikoli degenerovaná plasma, ale klasické časosběrné motory. Ale to se změní, teď, kdy Tarelie vyhrála svoji válku proti Bratrstvu čistých. Tarelie, stát doslova kosmopolitní, porazil poslední izolacionistické fundamentalisty planety. Otevřela celé Sardii cestu do vesmíru. Kosmická kladka tu jistě vznikne co neviděť.

3.

Jedenáct měsíců práce a příprav. Ta šikovná válka na Sardii přišla právě včas. Tarelie proti Bratrstvu čistých, Tarelie zvítězila, Bratrstvo ale dokázalo zaprasit vrstvy topoprostoru divokým minovým polem v osmi úrovních. Ještě před pěti lety by se z téhle části Galaxie stala smrtelně nebezpečná past.

V kabině hučela klimatizace, na řídícím pultu se pohupoval plastikový pumprlík pro štěstí. Pohoda.

Lambert se rozhodl, že si nenechá padat na nervy stupiditu obličeje toho zatraceného robota a že dál bude zdvořilý a vlídný. Obrátil se k Tarelánci.

"Tohle byly poslední tři úrovně." Zkontroloval displej a pro pořádek dodal: "Deset, dvanáct a třicet jedna." Nepotrpěl si na formality, ale tentokrát je dodržoval přesně podle předpisů. Vždyť to není obyčejná šichta, ale něco jako zkouška. Prachy nejsou tak důležité, jako licence. Pumprlík souhlasně zakýval hlavou.

Translátor zaskřehotal a Tarelánec se podíval na svou paralelku. Ať už Tarelánci mají jakékoli vlastnosti, přílišná důvěřivost mezi ně nepatří. Tím spíš tenhle fízl. Robot tu byl asi taky kvůli fízlování. Jeho konstruktéři si dali práci s obličejem, ale jinak to byl metalák primitivního typu, který se ani nesnažil příliš napodobovat lidské chování. Například si nedovedl sednout - a přitom každý ví, jak je to nepříjemné, když za vámi někdo pořád stojí. Když už tu měl fízlovat metalák, napadalo Lamberta často a v nejrůznějších obměnách, mohli nám sem nasadit lepší zboží.

Fialková záře pohasínala a v Lambertově duši sněžilo štěstí. Jeho měkké vločky tiše dopadaly na srdce a hřály a chladily ho současně. Znovu se podíval na robota a ne bez překvapení shledal, že na něho hledí se sympatií. Radost mu stoupala do hlavy jako těžké víno. Minová pole se podařilo odpálit, zbytky Trenchova záření vesele pomrkávaly jako ohňostroj na oslavu vítězství, Tarelánci mají už po válce s Bratrstvem čistých, nebo jak se ta aliance vlastně jmenovala, a hvězdolet Agentury nám veze licenci. Kdo nám kartu předá? Nejspíš to bude Martička, jak se familiárně říkalo nejkrásnější brunetě ve sboru komodorů Martě Bonelliové. Martička je už jistě na lanovce jednu, dvě kladky odsud, nanejvýš tři. A pak ji čeká ta otravná cesta klasikou.

Měl pocit, že se vrátil z horské túry a sundavá si batoh z obolavěných zad. Teď ho někam odhodí do kouta, sedne si a kantýnská mu uvaří silný čaj s citrónem. Túra je chválapánubohu za námi. Časoprostorová minová pole jsou zlikvidována. Po téhle válce Tarelie versus Bratrstvo čistých zůstane památka už jenom v dějepisných knížkách planety Sardie.

Mají tady vůbec nějaké knížky? Co je mi do toho, pomyslel si a chtělo se mu nahlas smát. Teď, když už si zvykl na myšlenku, že firma Daral má licenci v kapse, začal uvažovat i v jiné rovině: hlavně, aby taky navalili prachy. Licenční karta je dobrá věc, ale bez prachů nám je houby platná.

"Aktivujte sondu," ozval se najednou Tarelánec. "Je třeba ověřit čistotu polí."

"Je třeba ověřit." opakoval po něm Lambert, jako by nechtěl věřit svému sluchu. "Jak to myslíte?" Měl po náladě. Náturou byl pesimista a přestože se ještě před chvilenkou radoval, někde v koutku duše v něm doutnala pochyba, bídná předtucha, že něco přijde a všechno se zhatí.

A je to tady. I ten pumprlík se přestal natřásat.

"Proč si přejete sondu?" zeptal se co nejzdvořileji. Tuskir se sice zmínil o čistotě polí, ale co když translátor - zcela mimořádně - větu zkomolil? Nedávala přece smysl.

Po takové šlupce pole prostě MUSELA být jak slovo Boží, vždyť to byla detonace, jaká se musí zapsat do katalogu, aby ji vědátoři astronomové nebrali za výbuch supernovy!

Obvykle Mimozemšťanům tykal. Translátor si dovede s jazykovými zdvořilostmi poradit.

Tohle ale nebyl obyčejný kšeft... Jednej s nimi v rukavičkách, radil mu Robert. Jde nám o licenci.

"Sonda ověří, že všechny úrovně jsou skutečně čisté," opakoval Mimozemšťan.

"Jsou čisté," řekl Lambert. "Viděl jste na vlastní oči, že jsem všechna minová pole zlikvidoval. Copak nevidíte Trenchovo záření?" Škoda, že tu Robert není. Ten dovede vyjednávat. Snažil se mluvit co nejvlídněji, jako by medu ukrajoval. Je zbytečné zákazníka dráždit, to byla vždycky Robertova zásada. "Podívejte se na tu krásu, jak to svítí.

To je, panečku, barvička. Záření je od těch výbuchů, víte? Mějte radost, je po válce.

Teprve teď."

Byl by rád věděl, jak si translátor poradí s obratem "viděl jste na vlastní oči".

Tarelánec neměl oči v pravém slova smyslu. Něco na koukání ale musí mít, pomyslel si Lambert chmurně. Je to jeho starost - a translátoru. Byla to malá zlomyslnost, ale snad by ji Robert schválil. Mám bejt zdvořilej, budu teda zdvořilej, ale neposeru se, řekl si Lambert vzdorně.

"To ověří sonda," řekl prostřednictvím translátoru Tarelánec.

Tak tedy batoh zase zpátky na záda, tůra trvá, čaj s citrónem počká. Lambert se přistihl, že obdivuje svůj vlastní klid. Robert by z něho mohl mít radost.

Když se budeš zase jednou dívat do nějakého svinskýho jinoplaneťáckého ksichtu, říkává Robert, představ si, že to není svinskej jinoplaneťáckej ksicht, ale displej v bance.

Ať to hovado říká co chce, čísla na displeji skáčou - a konto roste. To je jediný, co tě má zajímat. Proto se chovej zdvořile.

Milej Roberte, máš pravdu, jako vždycky, ale v tomhle případě je to trošku jinak.

O sondě ve smlouvě nepadla zmínka. Kdo ji zaplatí? Tenhle jinoplaneťák má ksicht svinskej jak zákon káže, navíc by potřeboval oholit, protože z něho už pučej ty jejich kořínky, nebo co to na nich roste, ale i když si místo něho představím bankovní displej, vidím sumy, který klesají, místo aby stoupaly.

Uvědomil si, kolik dluhů firma Dalar nadělala, než se jí podařilo dostat kšeft na Sardii, a zhoupl se mu žaludek.

"Kdo ji zaplatí, tu sondu?" Sláva, hlas se mu nezachvěl.

Křeslo kopilota bylo na Tuskirovu drobnou postavu poněkud rozměrné. Tvor Lambertovi připomínal přerostlé, hodně protivné dítě, které si hraje ve své lesklé fialové kombinéze na toponauta. Až na ten obličej, samozřejmě. Ten rozhodně nebyl dětský. Ještě štěstí, že translátor zakrývá značnou část mimozemšťanovy tváře.

"Vláda platí odminování," řekl Tarelánec neurčitě.

"To jistě, ale co sonda? Ta je navíc."

"Odminování bude hotovo, až sonda ověří. Dokud sonda neověří, práce hotova není."

Kašlu na vykání, rozhodl se Lambert a spustil ostře: "Na ověřování jseš tady ty, broučku.

Ta tvoje vypečená vláda si vymínila tvoji spoluúčast. Kvůli tobě jsem musel nechat parťáka na základně. Všechnu práci dělám sám..."

"Proto nutná sonda," přerušil ho Tarelánec. "Všechnu práci sám, může vzniknout chyba.

Jde o bezpečnost mé země i celé Sardie."

Lambert cítil, jak vlna hněvu stoupá k povrchu, k masce zdvořilosti, a za chvilku vybublá ven. Licence bude draze zaplacená... Pokud ji vůbec dostaneme. Jestli tuhle potvoru naštvu, může nám to zavařit u Agentury? Snad ne... Cítil, že zvolně propadá panice, jako by klesal do bažinaté tůně. Co má dělat? Tarelánec ho štve; právo je jednoznačně na jeho straně. Úkol splnil. Má právo se dohadovat - má právo vystavit licenci nějakému riziku? A jde tu skutečně o riziko?

Budu tvrdej. Nenechám si skákat po hlavě, rozhodl se Lambert.

"Ne," řekl. "Tohle se musí domluvit. Sonda přijde minimálně na dvanáct tisíc - záleží na počtu úrovní. A v jistém smyslu oslabuju bezpečnost zebry. Dvanáct tisíc je pěknej balík. Ten nevyhodím oknem jen tak pro nic za nic."

Zase překladatelský oříšek pro translátor - balík vyhozený oknem. Byl by to ostatně i značný oříšek technický, napadlo Lamberta. Zebra, tato miniatura graviserové lodi, naopůl placer, napůl časosběrný kosmolet, samozřejmě nemá žádná okna. Tím ale nechtěl zatěžovat ani umělý mozek translátoru, ani živý mozek Tarelánce.

Tarelánec se na Lamberta nejspíš díval - obracel k němu tvář, tu složitou, zřejmě kostěnou strukturu, podobnou vysokému, štíhlému kalichu utvořeného ze dvou až tří vzájemně sevřených rukou o bezpočtu mnohačlánkových kloubnatých prstů, to vše potaženo jemnou chvějivou mázdrou, teď už porostlou jemnými vlákny. Smlouvu znal stejně dobře jako Lambert - o komunikaci se v ní výslovně psalo. Platí ten, kdo komunikuje, to je jasné jako facka.

Po chvilce napjatého ticha Tarelánec vztáhl ruku k palubní desce a položil dlaň své chapadlovité ruky na plošný senzor komunikátoru.

4.

Graviserový křižník se materializoval na kladce se všemi obvyklými efekty. Obslužný personál kladky se pustil do rutinních údržbářských prací, kontroloval systémy a doplňoval palivo. Pohyboval se snad o něco čileji, než jindy, při obsluze běžných cestovních placerů. Křižník Agentury jistě veze nějaké vysoké zvíře a ta se někdy baví buzerací těch, kdo se na žebříčku významu a moci krčí o nějaký ten šprušlík níže. A navíc se po kantýnách kladky šuškalo, že bude Agentura někde zřizovat novou kladku. A ta bude potřebovat nový personál a nové šéfíky, takže někdo někde bude povýšený.

Proč bych to nemohl být já, táhlo nejednou hlavou, ať už patřila rase entonomidů, ichtyonidů, ornitonidů, polymorfů a hominidů.

5.

Pozemšťan měl na bílé kombinéze lesklý štítek s nápisem ROBERT HILAR. A hned o řádek níže klikatiny místní abecedy. Písmo vypadalo úhledně, přívětivě, takřka pozemsky.

Chytrá hlava by se ho jistě rychle naučila, napadlo Pozemšťana, když se s ním setkal poprvé. Teď ho už ani nevnímal, stejně jako si nevšímal zprvu zvláštní architektury štábní místnosti velitelství tarelánské armády, která se nesnažila zastírat rostlinnou inspiraci.

Generál Malot, služebukonající velitel, rozložitý, smolně temný Tarelánec, pozorně naslouchal zpěvavému hlášení komunikátoru. Čtyři jeho spolupracovníci přestali pokyvovat kalichovitými hlavami. Pozemšťan věděl, že Malot hovoří se zebrou. Snad se na obrazovce objeví i Lambert... Seděl na nepohodlném kusu nábytku, který - speciálně pro něho a podle jeho tělesných dispozic - připravili. Nemohli od něho čekat, že se podle jejich zvyku zavěsí na složitý, bohatě zdobený stojan, jako to dělaly tyto bytosti, jejichž genetičtí předkové byly očividně rostliny. Vyrobili tedy cosi na způsob židle a právě při pohledu na tento výtvor si Pozemšťan uvědomil, jak nedokonalé jsou translační přístroje.

Malotův adjutant, štíhlý světlý Tarelánec, který jako jediný zůstal stát a nezavinul své končetiny do příček stojanu, byl Pozemšťanovi jakž takž sympatický. Ani jeho jméno neznal a pro svoji potřebu mu přisoudil hodnost kapitána. Dva zbývající Tarelánci byly osoby významu nepatrného, jeden se staral o technické vybavení místnosti a Pozemšťan ho bral za inženýra a ten druhý zde očividně sloužil jako strážný.

Obrazovka komunikátoru ztemněla a generál Malot si nasadil translační masku.

"Váš druh dělá potíže," obrátil se na Pozemšťana." Odmítá vyhovět našemu přání. Měl byste mu domluvit, pane Hilare."

No nazdar, pomyslil si Pozemšťan. To se dalo čekat.

"Pan Lambert má svoji hlavu," odpověděl neurčitě. "Těžko mohu zasahovat do jeho rozhodování."

"Snad byste se o to měl pokusit, Hilare. Nechceme nic nemožného. Potřebujeme vyslat ověřovací sondu, to je všechno."

"Naše technické zařízení je testované Agenturou," řekl Pozemšťan. Aha, táhlo mu hlavbou.

Chápu. Vymysleli si sondu. Náklady navíc... A je to energeticky vůbec možné? Začal v duchu usilovně počítat. Odpovídal takřka automaticky, snažil se získat čas. "Můžete se na ně naprosto spolehnout. Víte přece, že u vás naposledy vystupujeme jako soukromníci.

Napříště budeme koncesovaná firma, podléhající přímo Agentuře. Spolehlivosti našeho zařízení můžete věřit."

"Proč se tedy bráníte našemu požadavku?"

"Z finančních důvodů," pokrčil Pozemšťan rameny. "Sonda by nás zruinovala. Je to zbytečné mrhání prostředků. Nebo snad chcete sondu financovat vy?"

"To jistě ne," zněla odpověď translátoru.

Pozemšťan rozhodil ruce.

"Tak vidíte. Situace je takříkajíc neřešitelná." Usmál se. "Brzy se hvězdolet Agentury objeví na poslední kladce a vzápětí tady bude. A až u vás také zřídíme kladku, spojení bude takřka okamžité. Věřte mi, nemusíte se ničeho obávat. Myslíte si snad, že bychom si dovolili riskovat? A věříte, že komodor Bonelliová by přivedla vlakový hvězdolet do nebezpečné zóny?"

"Neřešitelná situace," opakoval po něm generál Malot, který se zřejmě rozhodl, že bude ignorovat poslední tři Pozemšťanovy věty. "Domnívám se, že nějaké schůdné řešení najdeme."

Plavným, takřka unylým gestem a zpěvavým zaštěbetáním probudil strážného z letargie.

Ten ožil, čile se smekl ze stojanu a po třech nestejně dlouhých končetinách se v mžiku přisunul ke svému veliteli. Pozemšťan ho netečně pozoroval.

"Chcete mi vyhrožovat," podotkl klidně. "Zřejmě nechápete situaci."

"Víte, že je to zvláštní situace, pane Hilare?" ozvalo se z translátoru. "Přesně totéž jsem vám chtěl říci já."

Pozemšťana cosi prudce přitisklo k nepohodlné sedačce. Bože, vždyť sedák není vodorovný a taky - jak by mohl být, když tyhle potvory mají nestejně dlouhé končetiny a sám pojem "stejnost" je jim zřejmě zcela cizí! Stačil se ohédnout a na okamžik spatřil lesklý narudlý kalich Tarelánce, který v klenuté místnosti dříve nebyl. Zřejmě se teprve před chvilkou vplížil dovnitř. Pozemšťan si v okamžiku náhlého prozření uvědomil, že kus nábytku, který pro něho zrobili, je sice nepohodlný, zato ale důkladný. K sezení moc vhodný není, hodně zato vydrží. Například zmítání lidského těla, podrobeného mučení.

Strážný se postavil před Pozemšťana a z podlouhlé kapsy, přišité na zádech, vytáhl černý, na omak drsný prut. Nečekal na žádný pokyn a dvakrát ho šlehl přes obličej, jednou zleva, jednou zprava. Pokožka pukla stejně spolehlivě, jako kdyby se do ní zaseklo ostří meče. Pozemšťan vykřikl. Obličej se mu zalil krví.

"Vždyť to bolí!" vykřikl.

"Zajisté," pravil generál Malot. "A to je teprve počátek procesu, kterému se ve vašem jazyce říká mučení. Víte, že v našem jazyce pro něj nemáme slovo? Nevíme totiž z vlastní zkušenosti, co to bolest je. Podivuhodná vlastnost, ta vaše bolest... Naši specialisté soudí, že je k čemusi užitečná. Však uvidíme."

6.

"To je předposlední kladka," poznamenala komodor Bonelliová. A potom..."

Obrátila se k Pozemšťanovi, který jí stál za zády. Povzbudivě se na ni usmál.

"Neobávajte se ničeho. Na firmu Hilar a Lambert je spolehnutí."

"Jen aby," pravila žena poněkud příkře.

7.

Stříbřitý oválný objekt, opatřený četnými článkovitými chapadly, se blížil k mučenému.

Tentokrát se k dílu připojil i inženýr. Bylo vidět, že s přístrojem nepracuje poprvé.

Přiložil konce dvou chapadel Pozemšťanovi ke stehnům a díval se, jak se oba kovoví hadi živočišně zachvěli, jejich konce se zašpičatěly a pak pronikly tkaninou oděvu, pokožkou, vrstvou tuku i masa, až se zasekly do kostí. Pozemšťan zavyl a vzepřel se na sedačce. Sevření chapadel brunátného Tarelánce ale bylo příliš silné. Štítek se jmenovkou ROBERT HILAR praskl. Inženýr se lehce dotkl povrchu přístroje a bolest ustala.

"Víme, že pocit utrpení je povahy psychické," řekl generál Malot. "Dovedeme ho vyvolat v libovolné intenzitě na libovolnou dobu."

"Proč jste mi museli rozbít obličej," zachroptěl Pozemšťan. Jedno švihnutí mu zasáhlo i ústa a otekly mu rty.

"To proto, Hilare," děl generál, "aby váš přítel Lambert, až vás uvidí, měl jistotu, že naše úmysly jsou vážné a že na požadavcích trváme."

Pokynul inženýrovi,ten se znovu dotkl povrchu přístroje a v Pozemšťanově mozku explodovala bolest.

Naříkal teď vysokým, téměř pištivým hlasem. Inženýrovi a strážnému se zřetelně rozšířily hlavy - přestože měli o účincích bolesti teoretické znalosti, připadaly jim vždycky komické.

Generál Malot na okamžik přestal rozmlouvat s Tuskirem a zpěvavě oslovil podřízené.

Inženýr zešpičatěl hlavu a naklonil ji nad přístroj. Cosi odpověděl. Generál Malot se dotkl translátoru a Pozemšťan uslyšel z velké dálky jeho slova:

"Možná,že vás to bude zajímat... I tohle je sonda... v jistém smyslu. Psychika každé myslící bytosti je vesmír v malém, i ta má své úrovně. Dostali jsme se do vás daleko... hodně daleko."

Pozemšťan naříkal a slova, mechanicky recitovaná translátorem, k němu doléhala jako nesouvislý řetězec hlásek bez obsahu. Ale cosi, v některé z úrovní vědomí, je přece jen zaznamenávalo a kamsi ukládalo k pozdějšímu - snad - použití.

"Dovedeme teď vaše pocity přenášet i na dálku... Umožníme vašemu příteli, aby je s vámi sdílel... alespoň do jisté míry a v jisté formě."

Inženýr vytáhl z přístroje lesklý žlutý kabel, živočišně chvějivý, jako by to byla nějaká žíla, natáhl ho až k pultu komunikátoru a prudce vrazil jeho kovovou koncovku do zdířky.

8.

Tuskir se domlouval se svým velitelem a nestaral se o to, co mu Lambert povídal. Bylo to od něho rozumné. Rozvzteklený Pozemšťan, dvaapadesátiletý pořízek, který by sám také potřeboval oholit, právě předváděl, že jeho intelekt stačí tak tak na to, aby si zasloužil označení "číslo dvě".

"Pamatuj si jednu věc," říkal právě. "Agentura pro vesmír není žádnej dobročinnej spolek a naše firma je pod ochranou. A vaše žádost o přijetí do Systému... kdepak jsem ji naposled viděl? Někde v nějakým šuplíku, zahrabanou hodně vespodu. Chcete se napojit na lanovku, chcete kladku? Tak musíte bejt hodný, jinak vám nasereme. Nedělej, že mi nerozumíš. Moc dobře víš, o co tady jde. S tou vaší válkou jste si moc dobrý jméno neudělali. Zasviněný úrovně, tohle mám na mysli, přítelíčku! Buďte moc rádi, že se vám naše firma o tu paseku stará. A koukejte bejt moc hodný, abysme se nerozzlobili.

Dovedeme bejt zlí."

Zapomněl na všechna Robertova kázání o zdvořilosti. Zatímco hovořil, nějaký vnitřní hlas ho nabádal k mírnosti. Veškerá vyjednávání se zákazníky vedl vždycky Robert.

Byl lepší diplomat, přesněji řečeno, on byl diplomat, kdežto jeho, Lambertovy, pokusy o dohody obvykle končily hádkami, rozvázáním kontraktů, žalobami u arbitrážních soudů, krátce a dobře - pro Roberta znamenaly hromadu práce navíc.

Zato na place byl Lambert lepší. S minami si dovedl poradit líp, než kdokoli jiný.

Dohromady tvořili speciální tým, složený ze dvou - jak jinak - specialistů...

Tuskir se zprudka pohnul a otočil k Lambertovi křeslo.

"Vy mi vyhrožujete," řekl klidně. "To byste neměl dělat. Zatím jste neodvedl nejlepší práci."

"Jak to? Vyčistili jsme všechny úrovně! Odvedli jsme práci přesně podle smlouvy! Celý topo máte čistý!"

"Přestoupil jste osm důležitých paragrafů rámcové dohody, parafované Agenturou. Urážkou rasy počínaje, ohrožením osobní integrity konče."

Arbitráž, pomyslel si Lambert trpce. Už je to tady. Že já trouba jsem se do nějaké hádky vůbec pletl. Zákazník je takhle malinkej, dokud tě potřebuje. Jakmile je facha hotová, hledá skulinky, jak se ze smlouvy a hlavně z placení vykroutit. Arbitrážní soud dokáže udělat ze skulinky pořádnou průrvu.

Pro Tarelánce byl jeho obličej jistě stejně neproniknutelný a nepochopitelný, jako byl ten koží potažený mnohaprstý kalich nevyzpytatelný zraku Pozemšťana. Nicméně Tarelánec nebyl jistě žádný hlupák a pochopil, že se jeho protivník dostal do úzkých. Roztáhl poněkud kalich své hlavy - snad to byl úsměv, napadlo Lamberta, a z jeho translátoru se ozvalo podivuhodně mírným tónem:

"Nebudeme si ale nic vyčítat. Už jsme se dohodli. Nyní vystřelíme sondu."

Když už jsem udělal malér, tak ať je to malér jak se patří, pomyslel si Lambert. Já si opravdu nenechám dělat na hlavu.

"Velký kulový," řekl. Ze zlatisté obrazovky, která stále ještě plála nad palubní deskou místo průzoru, na něho hleděl černavě tmavý kalich Tuskirova velitele. Translátoru trval překlad nezvyklého výrazu o něco déle, než obvykle. Lambert si všiml, že když se konečně ozvalo pisklavé, do ultrazvuku přecházející štěbetání. Kalich se zúžil.

Tak přece jenom to prve byl úsměv, napadlo ho. Čím jsou naštvanější, tím mají špičatější hlavy.

To naši xenologové určitě vědí. A píšou o tom sáhodlouhé psychologické studie. Inu, na všechno jsou v Galaxii specialisti.

Tarelánec hladil svoji paralelku. Pak obrátil hlavu k obrazovce. Doslova ji obrátil.

Jak si totiž Lambert už před časem všiml, Tarelánci dokázali hlavu otočit třeba pětkrát o tři sta šedesát stupňů kolem dokola. Ale ani to nebyl důvod k nějakému divení. Spíš další námět pro specialisty v jiném oboru.

Mimozemšťané spolu chvilku čile komunikovali. Translátor byl zablokovaný, takže Lambert se mohl jen dohadovat, čeho asi se hovor týká. Zuřil na všechny Tarelánce i na sebe, že se nechal ke hněvu strhnout. Proč mám jenom takovou náturu? A proč tu není Robert... připomněl se, celý nešťastný. Usebral všechny rezervy vnitřních sil a podařilo se mu promluvit téměř klidně.

"Tohle zařízení patří firmě Dalar. Nikdo jiný, než zaměstnanec firmy, není oprávněn zařízením disponovat."

"O tom nebudu s vámi diskutovat," řekl Tarelánec. "Podléhám svému velení. Předpisy vaší firmy jsou mi lhostejné. Jestliže nechcete spolupracovat, sondu vypustíme sami."

"Jen to zkuste," řekl Lambert posupně.

Vystřelení sondy, to byla jedna z nejobtížnějších operací, jakou si lze představit.

To už do úrovní nevstupovala jen jemná a drsná pole, to tam vcházel skutečný jedenáctirozměrný objekt! Takovou operaci nezvládne žádný počítač. Na to musí být člověk, na to dokonce musí přijít něco víc, totiž člověk - specialista!

Ušklíbl se a poklepal si na čelo.

"To musíš mít...tady!"

"Já vím," řekl Tarelánec. "A také vím, co máte... tady."

Vytáhl ze své paralelky kovovou článkovanou hadici a namířil ji na Lamberta.

Je to nějaká zbraň, lekl se. Vzápětí však úlek vystřídal jiný pocit...

9.

Generál Malot musel ta slova opakovat třikrát, než pronikla clonami bolesti a zasekla se do Pozemšťanova vědomí:

"Poslouchejte mě pozorně, Hilare. Přejete si, aby pan Lambert vypustil sondu... Upřímně si to přejete..."

Pozemšťanova mysl, rozvrácená vlnobitím utrpení, věděla, co odpovědět. Věděla to asi do té míry, jako ví člověk, který spadl do hluboké studně, že chce ven. Ví to, ale uniká mu to podstatné, totiž znalost, jak se z ní dostat. I Pozemšťan

chtěl říci, že ano, že souhlasí, že si to přeje, že touží po tom, aby pan Lambert vypustil sondu, ale neuměl zformulovat nic, než jednolitý tok nářku.

Inženýr pohladil svou článkovitou končetinou povrch agregátu.

Pozemšťan neřekl nic, naříkal dál, ale jeho kvílení už mělo konkrétní obsah. A ten prolínal předivem komunikačních sítí úrovněmi topa až do nitra zebry, v níž pan Lambert prožíval ošklivé chvilky.

10.

Lambertovi se v hlavě rozteklo cosi žhavého, jako by tam někdo převrhl tyglík s roztaveným kovem a ten teď kane podél páteře do oblasti lopatek, tam se proud dělí na dvě pobočné větve, jedna míří do levé, druhá do pravé ruky; zbytek teče dolů, v pánvi se vytvoří jezírko plavené oceli, převalí se přes okraje, ohromnou rychlostí spadne stehny a lýtky a usadí se v chodidlech. Měl je najednou tak těžká, že je nedokázal odtrhnout od země.

Sonda... napadlo ho. Musím vystřelit sondu. Je třeba, abych vystřelil sondu. Je nutné, abych vystřelil sondu. Na nákladech nezáleží. Všechny technické obtíže jsou nepodstatné.

Sonda je všechno. Ostatní není nic.

Dostali tě... ozýval se někde v koutku zbytek svobodného vědomí. Zatím jsi o telepatii jenom slyšel. Samé výsměšné řeči. Že prý je to podvod. No, jak je patrné, není.

Váha roztaveného kovu vzrůstala. Svobodné vědomí hynulo pod tou tíží. Lambert vstal a mechanicky přešel k pomocnému pultu. Aktivoval jeho počítač. Nedovedl číst čísla naskakující na displejích, ale vnímal jejich smysl. Pracoval úplně mechanicky, nevšímal si malých ušmudlaných cedulek, tu a tam přilípnutých na povrch přístroje, těch drobných taháků, za obvyklých okolností usnadňujících práci. Dokud obrazovka neukázala správnou hodnotu, budila v něm nejasný pocit nelibosti. Jakmile se čísla ustálila na žádoucí úrovni, Lambert vztáhl ruku a dotkl se správného senzoru, anebo vydal akustickým receptorům náležitý příkaz.

Přestože měl kov v nohách, cítil, jak se začala třást podlaha. Sonda se probudila a její pohonné jednotky přebíraly z agregátů zebry energetický náboj. To byl jeden z kritických bodů celé operace. Lambert s vypuštěním sondy nepočítal a zásob energie na základně nabral jen tolik, kolik bylo třeba. Toto pomyšlení by mu za normálních okolností zvedlo hladinu adrenalinu, avšak teď zůstal klidný. Díval se na displeje a naprosto nezúčastněně konstatoval, že se blíží kritická hranice. Pokud ji sonda překročí, zebra se nebude moci vrátit na povrch planety Sardie. Zůstane tam, kde je, toť vše.

Tuskir si to zřejmě také uvědomil, protože vstal z křesla a připojil se k Lambertovi.

Nakláněl kalichovitou hlavu nad palubní deskou. Něco štěbetal a translátor snad jeho slova překládal. Lambert však nevnímal zhola nic. Tarelánec na něho opět namířil stříbřitě lesklou článkovanou hadici. Kov rozlitý v Lambertově nervové soustavě jaksi pozbyl na váze. Paže byly už natolik lehké, že se mu podařilo zvednout ruku a přihladit si vlasy. Také nohy bylo možné snadněji odlepit od země.

Brzo tě kopnu do zadku, pomyslel si Lambert. Byla to po dlouhých chvílích první svobodná myšlenka, která mu proběhla mozkem.

"...zásoby?" dolehlo mu k sluchu.

"Nejsou. Veškerý žádný. Se střílením sondy se nepočítalo," řekl těžkým jazykem Lambert.

"A kdybych byl v modulu sám?" zeptal se Tarelánec.

To by byla jiná věc, pomyslel si Lambert. Kdo se ve věci nevyzná, nevěřil by, jak za určitých okolností roste energetická náročnost dopravy živých organismů. S tím spíš inteligentních živých organismů. A do té kategorie patřím přece jenom pořád i já, přestože jsem pěknej vůl.

Byl bych tuplovanej, kdybych ti to věšel na nos, milánku.

Nebyl ale svým pánem...

"To by bylo něco jiného," řekl proti své vůli nahlas. Ústa se mu pohybovala takřka automaticky a hlasivky zněly sice nepřirozeně, ale natolik silně, že translátor měl dost zvuků k zachycení a převedení do pisklavé tarelánské hatmatilky. Vědomí se v něm bouřilo. Chtěl zarazit pohyb vlastních rtů, chtěl

přinutit hlasivky k tichu, ale nedařilo se mu to. Cizí vůle do něho vstupovala a nutila ho dělat věci, které by nikdy neučinil.

"Myslel jsem si to," řekl Tarelánec a opět pozvedl tu svoji zbraň. Kov v Lambertových nervech znovu ztěžkl, tentokrát ještě víc, než prve, takže svaly nevydržely námahu a kolena se pod ním podlomila. Padl na zem, jako by ho srazil buchar.

To je smrt... loučilo se s ním vědomí.

Vtom se pohnul robot. Umělý člověk, celý z kovu a plastických hmot, metalák původně určený k hrubé práci někde ve skladišti, primitivní mechanismus, který se ani v nejmenším nesnažil simulovat lidské chování, jako to dělaly důmyslnější a dražší stroje, vykročil, podivuhodně svižně, natáhl paži a bez námahy vytrhl Tarelánci zbraň z ruky.

11.

"Nechápu," opakoval Pozemšťan těžkým jazykem. "Opravdu to nechápu."

Generál Malot se domlouval se svým adjutantem. Inženýr manipuloval s přístrojem a bolest ustupovala z Pozemšťanovy mysli, vlna za vlnou, jako když moře při odlivu obnažuje syrou uhlazenou pláž, pokrytou slizkými pozůstatky.

Tarelánci zmlkli. Pak generál promluvil prostřednictvím translátoru.

"Jak je možné, pane Hilare, že robot chrání vašeho přítele?"

"Zeptejte se ho," odpověděl Pozemšťan. Jazyk se mu lepil na patro. "Dejte mi napít."

Generál pokynul a inženýr se letmo dotkl svého přístroje. Pozemšťan, stále ještě pevně vtištěný do drsného objetí mučicího křesla, zakusil slast chladivého doušku. Je to podvod, bránil se v duchu, nepiju nic, poskytli mi jen mizernou iluzi... Uvědomil si, do jaké míry Tarelánci pronikli do konstrukce jeho mysli a zmocnila se ho beznaděj.

Inženýr zřejmě bez ustání sledoval, co mu táhne hlavou a jeho kalich se rozšířil uspokojením.

Něco řekl a také generál se usmál.

"Dobrá," řekl. "Zeptáme se ho, z jakého důvodu se robot chová tak, jak se chová."

12.

Na poslední kladce se materializoval graviserový křižník. Členitá struktura, dlouhá několik kilometrů, která v sobě obsahovala dost energie, že by dokázala zažehnout několik sluncí, se živočišně vlnila v mrazivé prázdnotě. Kladka žhnula rubínovým světlem, velká jako obstojně rozměrný měsíc. Poslední výspa civilizace, snad proto byla větší, než kladky běžně bývají.

Však to taky byla tak trochu pevnost, tahle kladka posledního zbohem.

13.

Robotovo počínání Tuskira pochopitelně popudilo. Jeho hlava se neuvěřitelně zašpičatěla - jakoby všechny ty kloubnaté prsty, z nichž se skládala jeho mozkovna, přilnuly k sobě a vytvořily cosi nápadně podoného hrot oštěpu. Možná, že kdysi v pradávné minulosti, tyto bytosti, čerstvě osvobozené ze zajetí půdy, se bránily svou zahrocenou hlavou proti konkurentům z živočišné říše, bránily se - anebo útočily. Robotovi to bylo arciť jedno. Jakmile se zmocnil zbraně, bez okolků ji hodil na zem a prudce na ni dupl.

Ozval se nepříliš silný výbuch, zajiskřilo to, a robotovi se vyvalil zpod chodidla oblak dýmu.

Tíže byla ta tam - Lambertovi se zdálo, že se na podlaze vznáší, že spočívá na loži z toho nejjemnějšího kajčího peří. Hystericky se rozesmál. Opravdu, na celém výjevu, jakkoli byl vážný, bylo cosi neodolatelně komického. Tarelánec vypadal se svou špičatou hlavou jako akvarelový štětec, jako kornout nějaké plesnivé zmrzliny, jako...

Mimozemšťan nemohl vědět, co lidský smích znamená, ale určité pocity se přenášejí i přes propasti rodových rozdílů. Zakvikl a hlavou napřed se na Lamberta vrhl. Bylo jasné, oč mu jde: hrotitým temenem mu mířil na hruď. Probudil se v něm jeho divoký prapředek, napůl šelma - rostlina, napůl myslící bytost. Nešlo mu o nic jiného, než o vraždu.

Konec konců, o totéž mu šlo i před chvilkou, jen s tím rozdílem, že hodlal použít elegantnější metody.

Robot ale ani tentokrát nezůstal nečinným divákem. Stačilo mu, aby pozvedl paži. Zatímco prve se pohyboval svižně, s ladností pozemského atleta, toto gesto bylo najednou strojové.

Zvedl prostě ruku, jako by to byla závora. Tarelánec narazil na nečekanou překážku hrudí. Přestože to byl silný úder, robotem nepohnul snad ani o zlomek milimetru. Mimozemšťan vykvikl, podjely mo nohy a padl zády na podlahu.

Lambert se přestal smát, vyskočil a nepříčetný zlostí se vrhl k poraženému protivníkovi.

Chtěl ho kopnout do břicha, ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Nakopu ho do ksichtu, rozbiju tu šerednou makovici na kusy. Chtěl vidět, jak se kloubnaté prsty článkovité Tareláncovy lebky rozevírají a jak z nich vytéhá - co vlastně? Mozek? Musejí mít nějaký mozek...

Nutno říci, že robot nehodlal šetřit ani Pozemšťana a udělil mu stejnou lekci, jako před chvilkou Mimozemšťanovi. Zvedl paži a v následujícím okamžiku se Lambert válel na zádech po podlaze. Byl to pořez, žádná měkkota, měl za sebou hezkých pár rvaček a skoro vždycky z nich vyšel vítězně - kam se v tomhle směru na něho Robert hrabal, ale tentokrát mu síla nebyla nic platná. Robot mě sejmul jako zelenou sedmu, pomyslel si truchlivě.

Lidé jsou od pradávna zvyklí na fyzickou převahu strojů, nicméně na snadnosti, s jakou umělý tvor odrazil Lambertův útok, přece jenom bylo něco ponižujícího. Rána pořádně bolela a vyrazila Lambertovi na chvilku dech. Dokázal ale vstát ještě dřív, než mu plíce začaly znovu fungovat - nechtěl se před Tuskirem válet po zemi jako nějaká děvka.

Chvilku se potácel, než nabyl rovnováhy, a pak s úlevou dopadl do křesla.

"Činnost mimo program mise," poznamenal robot věcně. Bylo to konstatování, ale i vysvětlení.

Vzájemná rvačka obou členů posádky opravdu nebyla na programu. Měl za úkol dohlédnout na to, aby "program mise" probíhal hladce, bez rušivých incidentů. Za každou cenu.

Dovolil si hodně, ten kovový chlapec, prolétlo Lambertovi hlavou. Ještě nikdy se s něčím podobným nesetkal.

Dovolil si hodně? Robot nemá co si dovolovat. To "někdo" mu dovolil hodně, ten "někdo", kdo ho sem vyslal. Kdo to ale byl? Tarelánské velení? V tom případě by robot nebránil Tuskirovi v útoku. Pak tedy Agentura?

"Fízle. Hnusnej fízle," křičel na robota, až se zalykal vlastní zuřivostí. Tarelánec byl zticha. Měl možná slabší hrudník, takže dýchání mu teď dělalo větší potíže. Šouravým krabím pohybem se po zadku, či jak vlastně by se rozštěp jeho trupu měl nazvat, sunul ke svému křeslu.

Z obrazovky civěl temný kalich. Tuskir ho poslouchal a vypadal tak zbědovaně, že Lambert ho snad dokonce i politoval.

"Poranil tě?" oslovil Lamberta Tuskir. Lambert hned nepochopil, oč Tuskirovi jde a teprve po chvilce kývl hlavou na robota.

"Ten metalák?"

Slangové slovo ve výbavě translátoru nechybělo.

"Ano, ten robot."

"Trochu pitomá otázka," odtušil Lambert. "Hodně vydržím."

"Potřebujeme znát odpověď. Hodně na tom záleží."

Lambert se rozkašlal.

"Nejspíš mi zlomil žebro. Dost to bolí."

Zase měl pocit, že se na něho Tuskir dívá a že zvažuje každé jeho slovo. Mimozemšťan dřepěl nehnutě v sedačce a dlouho to trvalo, než oslovil temnou tvář na obrazovce.

Nastala další chvilka ticha. Metalický robot se vrátil na svoje stanoviště, ovšem z jeho nehybnosti teď čišela hrozba. Mimoděk se ho báli oba, Pozemšťan jako Mimozemšťan.

Na Tuskirovi to bylo lépe vidět - jeho hlava zachovávala hrotitý tvar. Pak se tmavý kalich na obrazovce ozval, něco zatrylkoval, znělo to docela hezky, skoro jako dětská ukolébavka. Pěkně dovedou zpívat, když chtějí, napadlo Lamberta. Negr - jak v duchu temnolícího Mimozemšťana nazval- vzápětí zmizel a na obrazovce se objevil jiný pohled...

Výjev Lamberta nejdřív zmátl. Vidět teď celkový pohled do tarelánského štábu. Na zlatisté desce se pohybovali vojáci. Gestikulovali a něco si mezi sebou štěbetali. Pak Lambert spatřil Roberta.

Ležel takřka mimo zorné pole vedle mohutného neforemného křesla, zrudlého krví. Obličej jako masku, jedna ruka hozená šikmo vzhůru v nepřirozeném úhlu - musel ji mít vykloubenou, nebo spíš zlomenou. Chtěl něco říkat, pootevřel ústa a vyřinul se mu z nich pramínek krve.

Lambert ustrnul a pohlížel na displej dobrých třicet vteřin, než si dokázal urovnat vjemy v hlavě a uvěřil tomu, že ho zrak neklame. Tarelánci, ty bestie... Co to mělo znamenat? Podraz... ale proč? Bůhví z jakých důvodů Roberta zřídili k nepoznání. Snad ho dokonce...

"Robe! Robe!" vykřikl zoufale, když si uvědomil, že Tarelánci mu kamaráda možná zabili.

Ohlédl se po Tuskirovi. "Co jste to s ním udělali? Proč? Proč?!"

Tuskir si Lamberta nevšímal. Vyškrábal se do křesla, lianovitě se ovinul kolem opěradla a pisklavě si povídal se svými druhy. Translátor prostě vypnul. Důstojníci pokukovali někam stranou. Asi tam měli odbočku komunikátoru a měli na displeji stejný obraz, jako Lambert.

Jeden Tarelánec se nad Robertem naklonil, rozpřáhl se a švihl ho přes obličej černým prutem. Robert sebou škubl.

"Nechte ho... Nechte ho, prosím vás..." křičel Lambert.

Sepnul ruce jako dítě, které žadoní o hračku. Paže měl těžší než před chvilkou, kdy mu je ochromil ten pekelný přístroj.

"Prosíš? Najednou prosíš," poznamenal Tuskir ze svého křesla. "Před chvilkou ses choval jinak."

Translátor tedy dovede rozeznat míru zdvořilosti v lidské mluvě a chápe rozdíl mezi vykáním a tykáním... Na tom ale teď jen pramálo záleželo. Lambert si ani změnu tónu neuvědomil. Všechen vzdor, všechna zuřivost, všechna pozemšťanská pýcha z něho spadly.

"Nechte ho na pokoji. Udělám, co budete chtít. Vystřelím sondu. Jenom ho nechte být."

"My víme, že uděláš, co budeme chtít," řekl tarelánský důstojník klidně. Obrátil se ke svým podřízeným a pokynul jim. Ti se naklonili nad lidskou troskou, pozvedli ji a posadili na křeslo. To, co se mohlo nazývat Robert Hilar, se chvělo. Kombinézu měl Pozemšťan potrhanou. Zkrvavenýma rukama se pokoušel trhliny zakrýt, jako by se styděl, že má pracovní úbor v nepořádku. Vždycky si dával na svém zevnějšku záležet. Lambertovi říkával: podle toho, jak vypadáš, kunčoft usuzuje, co dovedeš.

"Tvůj přítel neobyčejně trpí," poznamenal důstojník. "V tuto chvíli ovšem přesáhl práh bolesti a je poněkud otupělý. Máme naštěstí prostředky, jak působit na jeho nervovou soustavu přímo a jak obejít blokační mechanismy."

"Proč..." div nevzlykl Lambert.

"Nechceš spolupracovat," podotkl Tuskir téměř vlídně. "Dospěli jsme k závěru, že robot se zachoval agresivně, protože klid na palubě má v jeho programu prioritu. Jisté to ale není. Nemůžeme vyloučit, že je v něm ještě nějaký jiný program."

"Nevím to! Přísahám... Nechte Roba na pokoji..."

"A sonda?"

Lambert se nazvedl na křesle. Metalový robot k němu postoupil o půl kroku. Číslo dvě v týmu Hilar - Lambert však opustila veškerá bojechtivost. Nazvedl se, aby na obrazovku lépe viděl. Pozoroval robustního Tarelánce, právě toho, který prve švihl Roberta bičem.

V ruce teď držel předmět, tu divnou zbraň, kterou Lambert už znal. Byl to přístroj, kterým ho jeho společník zbavil vůle, kterým ho ochromil... a který robot rozšlapal.

Tarelánci Roberta zvedli, posadili na krvavý trůn a jeden z nich, nápadný rudým lebečním kalichem, ho zezadu objal lianovitými pažemi a přitiskl ho k opěradlu.

"Budeme aktivovat všechna centra bolesti v jeho těle," poznamenal důstojník. "Víme, že ve vašem malém mozku je pojistné centrum, které v krajním případě působí smrt.

To zbavíme funkce. Robert Hilar umře... až si to budeme přát. Do té doby bude trpět."

"Vy jste se zbláznili," řekl Lambert. Měl zcela suché rty. "Přece si nemyslíte, že vám to projde. Proč... proč to děláte? Vyhráli jste válku. Porazili jste to vaše... bratrstvo. Jde vám o členství v..."

"Co ty víš, o co nám jde?" zeptal se důstojník lhostejně. Z vedlejšího křesla se ozval podivný zvuk. Lambert se ohlédl po Mimozemšťanovi. Ten měl kalich své hlavy nápadně oblý. Tak přece jenom je to úsměv. Ano, ten zvuk znamenal smích.

Mimozemšťan se smál a z reproduktoru komunikačního zařízení se ozýval nelidský řev Roberta Hilara.

"Bolest je čistě psychická záležitost," říkal tarelánský důstojník. "Může mít fyzickou příčinu, ale nemusí."

Robert Hilar právě mlátil hlavou dopředu a dozadu. Krk se mu vychyloval do neuvěřitelného úhlu. Lamberta napadlo, že se ubožák snaží zlomit si vaz, aby ukončil utrpení. Tarelánci postřehli to nebezpečí. Tři museli spojit síly, než Robertovu škubající se hlavu zvládli, přitiskli ji do držáku v opěradle a upevnili ji řemenem. Vedli ho přes kořen nosu a oči. Snad to udělali proto, že jenom na těchto místech horní poloviny lidské lebky jsou vhodné prohlubně, anebo chtěli mučeného Pozemšťana zbavit zraku.

"Máme dlouhou tradici v umění, jak působit utrpení. Teprve moderní technologie nám ale umožnila působit bolest v čisté podobě."

"Proč jste ho tedy..." zašeptal Lambert.

"Proč jsme ho bili a zkrvavěli? Dejme tomu, že to bylo... pro zábavu," řekl důstojník.

"Vědecké metody jsou účinnější, ale opravdu potěšit dovedou jen metody tradiční."

Z vedlejšího křesla se znovu ozval ten podivný zvuk smíchu. Mimozemšťan se upřímně bavil.

Co by udělal Robert na mém místě... uvažoval Lambert horečně. Já... já bych je nejraději pobil. Nejraději bych se zebrou přistál rovnou v tom jejich svinském štábu, odpálil nádrže energie a rozbil tam všechno na cucky. Jenže já jsem pitomec. Nevím, jak na to. Dokázal bych se zebrou přistát? Nevím. Hlavou týmu je a vždycky byl Robert.

Roberte...

"Nechte ho. Nechte ho, prosím..."

"Opakuješ se, Pozemšťane."

"Slibuju, že na to zapomeneme. Robert i já. Nikomu nic neřekneme. Pusťte Roberta.

Uděláme všechno, co si budete přát. Uděláme to zadarmo. Vypustím sondu. Potřebujete ještě něco? Máme tady na zebře skanery všech úrovní. Máme tady..."

"Víme, co všechno na palubě modulu máte. Pozemšťan Hilar nám to řekl. Ty nám ale nerozumíš, Pozemšťane Lamberte. Nechápu, že nám nerozumíš. My neočišťujeme tělo Pozemšťana Hilara proto, že bychom něco chtěli. To je tvůj, zvrácený způsob jednání. Cokoli děláš, konáš pro nějaký účel. Pro... zisk, jak tomu říkáte. Stojíte o jakousi licenci, proto jste se vydali sem, k nám. A vaše společenství stojí o to, aby se Sardie zapojila... My konáme naše činy jen proto, že jsou správné."

"Co je správného na tom, že mučíte Roberta!" vykřikl Lambert zoufale.

"Je to čisté. Je to krásné," odpověděl Mimozemšťan.

Lambert chtěl něco říci, ale jenom zasípěl. Tmavý důstojník pokračoval: "Ty teď samozřejmě uděláš všechno, co ti Tuskir poručí. Ale ne proto, že přestaneme očišťovat tvého přítele.

Uděláš to proto, že se budeš sám bát bolesti. Budeš mít strach, co se s tebou stane, až se vrátíš na povrch naší planety."

Teprve teď si Lambert uvědomil, že i jeho může potkat to, co zakouší Robert.

"Když vás neposlechnu... uděláte se mnou totéž, co..."

Mimozemšťan na sousedním křesle se smál už velice hlasitě. Jeho kalichovitá hlava byla teď skoro širší než vyšší. Také z důstojníkova translátoru se ozval podobný zvuk.

"Pořád nechápeš. My tě taky očistíme! Uděláme s tebou totéž, co s tvým přítelem. Bude to dokonce ještě více bolet. Očišťováním tvého přítele lépe

poznáváme složení jeho těla. Učíme se. Tebe budeme trápit hůř, protože naše znalosti budou... jemnější."

Nikdy nelžou, napadlo Lamberta. Nedovedou lhát.

"Proč si myslíš, že za těch podmínek..."

Teď už se smáli všichni Tarelánci. Mimozemšťan na sousedním křesle, důstojníci ze štábu i katané, kteří týrali Roberta Hilara.

"Protože jsme už poznali tvoji mysl. Do poslední chvíle budeš věřit... budeš doufat, že to neuděláme. Budeš horlivý, budeš se snažit, jenom abys nás od našeho úmyslu odvrátil."

Důstojník se najednou odvrátil a něco na své podřízené zakvikl. Ti okamžitě přitiskli lesklé kovové přístroje k Robertovu krku. Z úst mučeného přestala téct krev.

Důstojník pak naposledy Lamberta oslovil:

"Vy lidé nikdy nepochopíte, jak jiní jsou... jiní."

Přerušil spojení.

"Jiní jsou jiní," opakoval Mimozemšťan na vedlejším křesle a smál se.

"Co mám dělat?" zeptal se Lambert. Mimozemšťan velitelsky vztáhl chapadlovitou ruku.

Lambert okamžitě poslechl. Položil ruku na senzorovou desku.

"Energetické zásoby..." poznamenal Mimozemšťan. Navázal na předchozí debatu, jako by se mezi tím nic nebylo stalo.

Lambert se na něho utrápeně podíval. No ovšem, energetické zásoby... Na vystřelení sondy nestačí energie. Kdybych zrušil svoje... organické funkce, jak by se řeklo odbornou hantýrkou, kdo pak sondu vystřelí? Tohle hovado to neumí.

"Deficit doplním," ozvalo se za nimi. Lambert sebou trhl. Mechanický robotův hlas ho vytrhl z uvažování. Prudce se ke kovovému tvorovi otočil.

Robot kráčel k pomocnému panelu a v ruce držel propojovací kabel. V černém špalku izolantu se leskla pětice okrouhlých otvorů. Pravidelná pětice... jakou jsou pravidelná ta jejich pseudohvězdí. Místo nádherného chaosu vesmíru si na obloze udělají mozaiku jako v koupelně. Jsou opravdu jiní.

Udělal robotovi místo. Pozoroval jeho přesné, napůl živočišné, napůl strojové pohyby.

Tahle ruka mě udeřila, div ze mne nevyrazila život. A teď zasouvá zástrčku do zásuvky s přesností na tisícinu milimetru.

Kdybych ho poprosil, mohl by mne zabít a měl bych pokoj. Co by ale bylo s Robertem? napadlo Lamberta. Jenže on by to stejně neudělal. Pozemšťanova smrt nepatří do programu mise.

Ta nastane až později. Mnohem později.

Mimozemšťan vstal a připojil se k robotovi. Nesourodá trojice, člověk, umělý člověk a ne - člověk hleděli na displej, zobrazující úroveň energie.

Hučení sondy, ukryté někde ve spodních prostorách modulu, nabylo na síle.

Proč tohle kovové hovado neřeklo dřív, že má dost energie...

Je také jiný. Jeho uvažování se ubírá jinými cestami.

Robert možná tak dobře vychází s partnery, že respektuje jejich jinost. Prostě to umí...A je mu to pendrek platné, uzavřel Lambert svoji úvahu. Dopadne stejně, jako já, jako hromada krvavého masa.

Ba ne, nedopadne. Bude na tom zase líp. Jak to řekli ti...jiní? Na něm se naučí, jak člověku působit bolest a na mně si teprve jak se patří užijí.

Třeba ne. Třeba...

V prsou se mu rozlilo horko. Uvědomil si, že právě s tím... jiní... počítají. Vědí, že člověk umírá dlouho a že naděje v něm zmírá až naposledy. Je to u nich jinak? Jsou v tomto ohledu... také jiní?

Robert Hilar by o této otázce uvažoval. Daniel Lambert si ale nebyl schopen uvědomit, že se jeho rozjitřená mysl bezděky dotkla klíče, který by mu za jistých okolností mohl pomoci odemknout klec zoufalství, v níž se ocitl.

"Tak," řekl jalově. "Energetická úroveň je na nominálu. Můžeme vyslat sondu a stačíme se vrátit."

Robot vztáhl ruku a kabel odpojil . Druhý konec si odepnul od boku, otočil se a pověsil kabel na držák.

"Tak," opakoval po něm Mimozemšťan. Lambert okamžitě pochopil, co toto jinak bezvýznamné slůvko znamená. Tak - a teď konej. Udělej to, co se od tebe žádá. Vyšli sondu.

První fáze operace byla mechanická. Lambert uchopil oběma rukama ovladače. Na obrazovce vytryskl trojrozměrný obraz šachty, na jejímž dně sonda spočívala. Byla to nepravidelná průhledná deska, v nejdelším místě nepřesahovala metr. Na první pohled lajdácky uříznutý kus tlustého skla. Ve skutečnosti to byla součást toho nejšpičatějšího hrotu oštěpu, kterému se říká technologie. Ještě na začátku století si lidé mysleli, že za technologii galaktické kladky nelze jít. Technologicky byla sonda o dva řády komplexnější.

Gravitační zdvižjako by pohoršeně sykla. Ts... ts..., udělala. V podlaze kabiny se rozevřel obdélníkový otvor a sonda z něho nesmírnou rychlostí vyjela, jen se zableskla, a ve zlomku vteřiny strnula.

"Nedotýkat se," poznamenal robot varovně.

"Koho by to napadlo," zavrčel Lambert automaticky. Podařilo se mu oprostit mysl od podružností. Zapomněl na zoufalou situaci, ve které se ocitl, zaplašil vzpomínky na Robertovo utrpení, nepřipustil si představu vlastních muk. Hleděl na sondu, vstřebával ji do sebe, projektoval do ní vlastní intelekt.

Kdyby byl schopen vedlejších myšlenek, mohlo by ho napadnout, že právě toto nikdy Robert nedovedl a že v tom byla jeho cena jako druhého člena týmu. V tom byl specialistou...

Sonda, hmotná i nehmotná zároveň, měla postupně přejít všemi úrovněmi. Vrchol toponautické techniky. Pokud bylo známo, v celé Galaxii neexistovalo víc než několik set takto technologicky vyspělých agregátů. Lambert položil dlaně na senzory. Jeho vědomí se zvolna propadalo do nevědomí, či spíš mimovědomí. Bude sondu řídit bezděčně, bez přispění intelektu. Tak zvané rozumné uvažování, to byl příliš hrubý a hlavně pomalý nástroj k řízení toposondy.

A bylo to tady. Vědomí, nevědomí. Světlo, nesvětlo. Bolest, nebolest. Útržky snů, střepy vjemů snad skutečných, snad smyšlených. Tváře a hlasy. Lesklé plochy odrážející světlo, jež nepřicházelo odnikud. Barvy, které byly černé jako padlý sníh.

Tušení.

Věděl, že sonda prošla už osmi úrovněmi, když se tušení odkudsi vynořilo jako ten člověk, který se dostavil na perón po odjezdu vakumatu. Nebyl tu a najednou zde stojí, absurdní ve své marnosti. Znepokojivý. Jeho zjevení nadhazuje otázky, jako když klaun žongluje s míčky.

Vědění.

Teď už Lambert věděl, že na sedmé úrovni je ukryt objekt destruktivní povahy. Takto odpudivě, zdeúředně, mu slova vanula myslí. Jak jinak, vždyť jeho mysl byla součást stroje a stroj se neuměl vyjadřovat jinak, než jak ho to naučili jeho konstruktéři, lidé nadaní jinou fantazií než básnivou. Mohli právě tak snadno zakódovat do paměťových obvodů sondy jiná slova. Kdyby to udělali, Lambert by v tuto chvíli věděl, že na sedmé úrovni je ukryta mina, že tam číhá smrt, že nálož, uložená bůhví kým, unikla zkáze, bůhví jak.

Z dálky k němu doléhala Tuskirova slova:

"Tak přece jenom jedna mina zůstala..."

"Nechápu, jak se to mohlo stát," slyšel Lambert sama sebe. "Mám jediné vysvětlení.

Nálož nemá kritickou hodnotu. Jinak bychom ji museli najít a odpálit."

"To je pouhá domněnka," odtušil Tuskir.

V tu chvíli už Lambert směřoval sondu k mině. Ničivý nástroj vystupoval ze závojů hmotného světla, splétal se z nitek tenčích než je vlas. Ještě několik okamžiků byl průhledný, ale rychle nabýval na důstojném vzezření. Ano, je to stroj jak se patří, žádná chiméra z toposvěta, nýbrž mašina trojrozměrná, viditelná, makatelná a samozřejmě výbušná.

"Měl jsem pravdu," podotkl Lambert. "Dvě třetiny kritické masy. Ten krám není o nic škodlivější, než kopací míč."

Zatímco zkoumal minu všemi čidly, jimiž ho sonda vybavila, zbytkem vědomí prostupoval ostatní úrovně. Všude bylo čisto, jen na té jedné, sedmé, vězela mina, nedomrlá, zmetek mezi minami. Jakkoli to bylo nemožné ve stavu ducha, v jakém se nalézal, pocítil k ní palčivou nenávist.

Sonda se teď zaměřila jen na sedmou úroveň a Lambert lépe vnímal Tareláncova slova.

"Podle smlouvy jste měl odstranit všechny miny. Jedna vám unikla. Blíží se inspekční loď Agentury. A vaše firma zanechala v poli minu. Koho myslíte, že by Agentura vinila z nedbalosti? Firmu Daral?"

Z translátoru zněla ta slova jak se patří pohrdavě.

"Odpovědnost by padla na naši vládu. Naštěstí... se minu podařilo objevit včas. I přes váš postoj, který se fakticky rovná sabotáži. Budeme si na vás stěžovat."

Lambert cítil, že mu vlhnou dlaně. Až dosud - při veškeré bídě situace, ve které se ocitl -se mohl těšit vědomím, že právo stojí na jeho straně. Jeho, Daniela Lamberta , spolumajitele pyrotechnické firmy Hilar a Lambert, oklamali, zneužili a vydírali a jeho společníka Roberta Hilara, toho dokonce mučili a dosud ohrožují na životě.

Teď se situace obrátila. Firma prokázala neschopnost, firma uvedla tarelánskou vládu do diplomaticky nepříjemné situace, firma ohrozila přijetí celé planety Sardie do Systému.

Firma nejenže nedostane licenci Agentury, firmě Hilar a Lambert napříště nedovolí ani dosavadní příštipkaření, protože ji zanesou na černou listinu.

14.

Pozemšťan pootevřel oko. Druhé zůstalo zavřené. Naběhlá víčka by mohl rozevřít jenom páčidlem, kdyby ho ocelové liany netiskly k opěradlu. Rudý kalich obličeje generála Malota se nad ním nakláněl, napůl krytý translátorem.

"Objevili jsme minu," pronášel pomalu a zřetelně generál svá slova, poznamenaná výsměchem.

"Je to naše zásluha, kdežto vy jste... jak říkáte... žabaři."

"To ne," zamumlal Pozemšťan opuchlými rty. "Jsme specialisté... prvotřídní firma."

Generál Malot se chystal odpovědět, ale ozval se kvičivý zvuk sirény a nad komunikátorem zaplálo varovné modré světlo. Pozemšťan, mysl napůl ochrnutou bolestí, pozoroval bez účasti ruch kolem sebe. Vypadá to jako poplach, táhlo mu hlavou. Jsou to vojáci. Ti se občas baví tím, že vyhlašují poplach. Jsou to taky svým způsobem specialisti.

Kdyby byl schopen bystřejšího uvažování, postřehl by, že si generál Malot zapomněl sejmout translátor. Rozuměl tedy každému slovu, které vyslovil.

"Jaké třídy?... Gato... Výborně, nic lepšího jsme si nemohli přát. Třicet osm minut času, v pořádku. To stihneme... Pane Larasi, aktivujte..."

Teprve teď si generál uvědomil chybu, kterou udělal. Zarazil se, pak vyštěkl na "pana Larase" zbytek rozkazu, který se týkal jakési jednotky, jejíž číslo by Pozemšťanovi tak jako tak nic neříkalo, i kdyby generálovo povykování sledoval. Chvilku počkal a vrátil se k zuboženému muži.

"Vaši lidé se chystají k nám na návštěvu," podotkl. "Objevili se na poslední kladce a pokračují v cestě v časosběrném režimu. Připravíme jim překvapení. Na uvítanou...

Ano, tak se to dá říci."

Přívětivě zaokrouhlil hlavový kalich a švihnutím biče uzavřel Pozemšťanovi jediné vidoucí oko.

15.

Lambert si odkašlal a suchým jazykem řekl: "Mina je to," odtušil, "co reaguje na protivníkovu blízkost explozí. Tenhle krám vybouchnout nemůže, protože má jen nula dvaašedesát kappa fí."

Díval se na sondu, s respektem i se zlobou. Zatracený krám. Bylo mu ale jasné, že na palubě inspekční lodi Agentury také mají takové. Agentura nepotřebuje škudlit každým kreditem. Ta by jistě úrovně zkontrolovala - a i tu chcípáckou napůl minu by určitě objevila.

Ta ostuda... Co na tom, že mina nemohla vybuchnout. I nevybuchlá a k výbuchu nezpůsobilá mina BYLA přece jenom mina... Na licenci Agentury čeká osmdesát takových firem, jako je Daral. Všechny by se rády spojily dohromady, aby Lamberta a Hilara dostaly ze kšeftu pryč... Až se dozvědí, že Daralu proklouzla mina destrukční sítí...

Přístroj visel půl metru nad podlahou kabiny, kus lajdácky uříznutého skla... Jako na obrazovce mohl člověk i Mimozemšťan pozorovat všechny podrobnosti válečného stroje, který unikl zkáze jen proto, že mu technici v továrně věnovali jen malou péči. Nebo tu snad byl jiný důvod?

Lambert měl pocit, že se Tuskir na něho dívá.

"Čekám," řekl Tarelánec. Lambert pokrčil rameny.

"Asi vám nepomohu," odtušil. "Můžu znovu aktivovat likvidační síť, ale ten krám znovu proklouzne. Má jenom dvě třetiny..."

Likvidační síť... Představoval si ten gigantický zášleh sil, srovnatelných s těmi, které běsní v nitru kladky a které byly u zrodu vesmíru v okamžiku Velkého třesku.

Zázrak pozbývá na tajemnosti, když mu udělíme prostý název. Likvidační síť. Právě tak by se mohl jmenovat Plášť Luciferův.

"To je mi dobře známo," řekl Tuskir. "Minu je proto nutno zničit fyzicky."

Lambert měl nervy jak náleží pocuchané a proto jeho uchechtnutí znělo značně křečovitě."

"To snad mám já..."

"Vy ne," zaznělo z translátoru. "Ale on."

Lambert v první chvíli nechápal, koho má Tuskir na mysli a teprve když mimozemšťan ukázal na robota, rozsvítilo se mu v hlavě.

"Máte představu, kolik stojí..."

Topotransport tělesa o třech standardních rozměrech je operace tak nákladná, že firmu Daral finančně zničí - i kdyby se jí podařilo dostat se z téhle šlamastyky bez úhony.

Lambert vzdychl. Teď už mu bylo všechno jedno. Jak vůbec mohl pomyslit na nějaké náklady...

Takřka lhostejně pozoroval Mimozemšťanovou počínání.

Tuskir přistoupil k robotovi a otevřel přístrojovou schránku v jeho hrudi. Na klávesnici nastavil kód. Lambert ho pozorně sledoval. Tak přece to není tarelánský robot, napadlo ho. Kdyby byl vyrobený na Sardii, Tuskir by ho mohl ovládat hlasem. Tenhle stroj ale pocházel odněkud ze Systému a jeho operační systém se ovládal standardním BAZAC kódem.

Robot vykročil k sondě. Lambert měl jenom neurčitou představu o tom, jak taková topoportace ve skutečnosti vypadá. Kdysi dávno, ještě ve škole, probírali topoportaci třírozměrných objektů jako teoretickou možnost a profesorka Hadouinová si vymýšlela důmyslné početní příklady, stejně pracné jako zbytečné, protože všem studentům bylo jasné, že v praxi nikdy s ničím podobným nepřijdou do styku. Zdálo se však, že pro Tarelánce znamenaly podobné výpočty pouhou hračku, jako kvíz v nedělní příloze novin. Nastavil na robotově panelu koordináty a pak si sedl ke své konzole.

Jde mu to zatraceně dobře, uvědomil si Lambert. Nejdřív dokázal nastavit koordináty a teď řídí robota, jako by nikdy neděl nic jiného. Musel to dlouho trénovat.

Polilo ho horko. Znovu na sobě pocítil Mimozemšťanův pohled.

"Ano," ozvalo se z translátoru. "Tohle všechno je výsledek dlouhých příprav..."

Robot kráčel k sondě. Lambert věděl, že ten kus nepořádně uříznutého skla může sloužit i jako vstupní brána pro topoportaci, dovedl si dokonce i představit, jak takový vstup může vypadat, a přece se mu dělalo trochu nevolno, když to spatřil na vlastní oči.

Robot se teď pohyboval tak plynule, že měl zcela lidské pohyby. Nakročil levou nohou a na okamžik zaváhal. Lambertovi připadal jako člověk, který se chystá vstoupit do vody, aby si zaplaval, ale na poslední chvíli zaváhá, zdali voda není přece jenom moc studená. Pak ale se robotova pata dotkla povrchu sondy - a zmizela v ní.

"A je to," podotkl Tuskir.

Lambert pozoroval robota, jak se noří do topoprostorové sondy, už v ní byl po stehna, pak po pás, teď po hruď... Roboti, stejně jako lidé, mají centrum rozhodování v hlavové části. Přechod do topa je pro inteligentní bytost operace vždycky náročná. Vyžaduje nejvíc energie a stačí malá diference v úrovni koordinace a ve zvolené čtveřici úrovní se nevynoří buď nic, nebo debilní zrůda.

"Ještě není po všem." řekl Tuskirovi. Ten zaokrouhlil hlavu.

"Robota nemyslím. Ten tvůj kamarádíček... ten už to má za sebou."

Lambert se vrhl k obrazovce komunikátoru právě včas aby viděl, že dva Tarelánci zvedají bezvládné tělo z křesla, chvilku ho drží vzpřímá a pak ho pouštějí k nohám bytosti, kterou v duchu nazýval negrem.

V tom si uvědomil si, že robot je pryč a že tedy mezi ním a Tuskirem už nestojí žádná nezvladatelná síla, která by mu mohla zabránit v útoku. Pomalu se k němu otočil.

16.

Mrtvola dopadla na podlahu jako mokvavý žok.

"Je to hnusný, mokrý dobytek," podotkl generál Malot ke svému pobočníkovi. "Víte, Larasi, že se jejich tělo skládá ze dvou třetin z kapaliny?"

"Když se tak na něho dívám," odpověděl Laras, "řekl bych, že to jsou čtyři pětiny."

Z dalších úvah o estetické stránce fyziologie Pozemšťanů je vyrušila siréna a modré výstražné světlo.

"Robot se blíží do určeného topa," hlásil spojový důstojník, který přisunul svůj stojan ke komunikátoru. Generál a jeho pobočník, uspokojení vědomím, že operace se vyvíjí tak dobře, že lépe to snad ani nejde, opustili bezvládné Pozemšťanovo tělo a odebrali se k ovládacímu pultu.

Z podélných stěn velitelské místnosti se vysunula dvě patra galerií, na které nastoupil předem určený personál. Generál sledoval vše, co se v sále děje. Nemusel vydat jediný rozkaz - bylo vidět, že akce je dokonale nacvičena, každý člen jeho týmu přesně zná svoje úkoly. V několika minutách byl sál plný: ne méně než dvě desítky Tarelánců spočívaly na stojanech před konzolemi, které vyrostly jako zázrakem z podlahy galerií.

Na klenutém stropě se rozevřela velkoplošná obrazovka. Mina, ta mizerná, polovičatá, pouhý zmetek, jak ji v duchu proklínal Lambert, zářila uprostřed, lesklá, naducaná, ježatá anténami. Na pohled se nijak nelišila od svých plnohodnotných družek, které padly za oběť akci firmy Dalar a byly nuceny odevzdat energii svého anihilia těm úrovním topoprostoru, odkud nemohou škodlivě zasáhnout do oněch čtyřech, ve kterých žije a rozvíjí se galaktická civilizace.

V sále bylo ticho, ale v okamžiku, kdy před minou zasvitl nepravidelný mnohoúhelník sondy, to prostorem radostně zašumělo. Generálovi Malotovi se mírně zúžila hlava, ale rozhodl se, že se zdrží hlasitých projevů nelibosti. Neměl rád, když jeho personál dával průchod emocím, ale v tomto případě mohl prohřešek tolerovat.

"Fáze jedna ukončena," hlásil Laras.

Teď jde o všechno, pomyslel si generál Malot. Ani jemu nebylo neznámo, jak riskantní je každý průchod topoprostorovou bránou.

"Fáze dvě," poručil. V hlase se mu chvěla tíseň, ale nikdo v sále nebyl sto projev velitelovy slabosti zaznamenat.

"Fáze dvě," opakoval po něm Laras a operátor se dotkl povrchu senzoru.

Topoprostorová brána se zachvěla jako vodní hladina a objevila se kovová robotova pata. Umělý tvor sestupoval shůry, nesnesitelně pomalu, nejdříve se objevily nohy, pak pás a hruď, ruce a ramena a konečně i hlava.

V sále vládlo ticho ledovců.

Robot pohnul rukama.

Tentokrát se radostnému vydechnutí neubránil ani generál Malot a vůbec mu nevadilo, když z galerií zaslechl jásot. Smluvené znamení ohlašovalo, že obvody robotovy inteligence jsou v pořádku!

Umělý tvor se ničím nenechal zdržovat. Rozevřel schránu na svém boku, vytáhl propojovací kabel a zaklapl jeho koncovku do bajonetu na boku miny.

"Pane generále..." ozval se Laras.

Generál Malot chvatně přistoupil ke svému pobočníkovi. Okamžitě si uvědomil, že by ho nerušil kvůli nějaké maličkosti.

"Co se stalo?"

"Komunikátor..." ukázal Laras na pult.

Na stínítku komunikátoru byl vidět známý obraz kabiny přístroje, zvaného tím podivným cizáckým slovem zebra. Uprostřed stál Pozemšťan, jehož jméno znělo - pokud se generál dobře pamatoval - Daniel Lambert a u jeho nohou se rozkládal na

jednotlivá vlákna Tuskir. Pozemšťan něco vykřikoval. Generál si nasadil translátor a vzápětí mohl květnatost Pozemšťanova proslovu plně vychutnat.

"Ty hajzle. Ty negře mizernej. Ty svině vrahounská," tituloval Daniel Lambert všemocného generála tareliánské armády. "Tvůj pohůnek je po smrti, vysypal jsem tu jeho makovici jako vaječnou skořápku a na tebe taky dojde, smrade..."

Zajíkl se, slova mu došla a teď už jen stál před chladným okem komunikačního snímače, doširoka rozkročený, ruce zaťaté do pěstí, v jedné držel krátký tlustý předmět, zřejmě nějaký kovový nástroj. Na konci byl potřísněný hnědavým prachem.

Generál Malot pohlédl vzhůru. Na velkoplošné obrazovce se nic pozoruhodného nedělo, robot byl nadále spojen pupeční šňůrou s tělesem topoprostorové miny.

"Vy jste zabil pana Tuskira," konstatoval generál Malot pomalu. "Byl to statečný voják."

"Teď je z něho otep se na," řekl Lambert a dotkl se Tuskirových tělesných pozůstatků špičkou boty. V tichu bylo slyšet, jak vlákna zašumela. Generál Malot, když přeostřil zrak na kruhové vidění, zaznamenal, že všichni přítomní mají divoce hrotité hlavy.

Nerozuměli, ale pohled na obrazovku stačil vyvolat jejich zuřivost.

Dočkáte se, pomyslel si generál. Slibuji vám to. "Nedal bych to seno sežrat ani praseti," pokračoval Lambert. "Mohlo by se z toho poblít."

"Nevím přesně, co znamenají slovo -prase- a -poblít-," řekl generál Malot suše. "Soudím však, že to neznamená nic příznivého ani pro pana Tuskira, ani pro můj národ."

"To teda ne," řekl Lambert.

"Budeme mít příležitost porozprávět o jazykových jemnostech tváří v tvář," řekl generál Malot. "Už brzy."

Opět pohlédl vzhůru. Robot svoji operaci už skončil, odpojoval právě kabel z bajonetu a pečlivě ho stáčel do kotouče, právě tak velkého, aby se vešel do schrány na jeho boku. Generál si byl jistý, že vnější průměr kotouče nebude ani o vlákno větší, ani menší, než je třeba. Na roboty je spolehnutí.

"Možná," řekl Lambert vztekle. "Já to tu balím a určitě se brzo vrátím. Jenže ne v zebře, ale na palubě graviserového křižníku."

"V tom se mýlíte," řekl generál. Měl mlčet a chtěl mlčet... Ale ani on nebyl bez citu a pokud jeho podřízení mají právo vyjádřit radost i touhu po pomstě, neupře si ho ani on.

Robot zasunul stočený kabel do schrány, opět pokynul rukama, bez obtíží se v beztížném stavu obrátil hlavou dolů a pomalu se vsouval do topoprostorové brány, jako vždycky nohama napřed.

"Netušíte, jak se mýlíte," opakoval Lambertovi generál Malot. "Právě teď se nám podařilo doplnit chybějících nula třicet osm kappa fí anihilia do miny na úrovni sedm. Graviserový křižník Triumfátor třídy Gato, na který tolik spoléháte, vstupuje do našeho systému.

Mina bude mít pro něho osudné následky, tuším... Také pro kladku."

Zvedl hlas. To, co chtěl říct, už nebylo určeno jen pro Pozemšťana, ale pro celý tým.

"Pro tu kladku, pro bránu cizích myšlenek, pro stoku, kterou do našeho životního prostoru přitéká jed! Exploze miny zničí křižník, exploze křižníku zničí kladku...Myšlenka Bratrstva čistých zvítězí!"

Daniel Lambert na obrazovce zkameněl. Třeštil na temnolícího generála Malota oči.

"Vy jste..."

"Válka Tarelie s Bratrstvem čistým bylo jen divadlo pro hlupáky, jako jste vy! Vůbec vás to nenapadlo? Neuvažovali jste o možnosti, že spojená Sardie na vás připravila past? Ale dost slov... Pane Larasi, toho... tvora tu chci mít co nejdřív," obrátil se ke svému pobočníkovi.

"Je v dosahu našeho graviseru, generále," hlásil Laras.

Graviserový agregát začal pracovat - bylo to patrné i z toho, že Lambert, zkoprnělý před komunikátorem zebry, zatápal kolem sebe rukama a byl by upadl, kdyby se nechytil pultu.

"Připravte se na uvítání, pane Danieli Lamberte," řekl generál Malot. "Slibuji vám dlouhý život... strávený v utrpení tak strašném, že si tisíckrát

budete přát, abyste se změnil v otýpku se na, nevhodného ani pro...jak jste řekl...prase, aby se poblilo."

Mávl paží a Laras na jeho pokyn vypnul komunikátor. Předtím se ale letmým pohledem na displej přesvědčil, že zebra se už vydala na sestupnou dráhu a brzy se ocitne na přistávací dráze v bezprostřední blízkosti pvrchu Sardie.

"Takže, Larasi, konejte povinnost," zavelel generál Malot.

A Laras, nu, poslechl.

17.

Uvolněná síla. Triumfátor, velitelský graviserový křižník třídy Gato, na kilometry dlouhý, marnotratně zářil křišťálovými věžemi do hvězdné tmy, jako by svou skvělostí chtěl soupeřit se slunci tohoto sektoru. Malý svět, soběstačný, a také rozporůplný v míře, v jaké byl lhostejný i účastný, vážný i veselý, mírumilovný i hrozivý. Desetitisíce lidí na jeho palubách neměly pravděpodobně tušení, že se v jedné z úrovních topoprostoru probudila síla, která mohla soupeřit s energií supernovy.

18.

Exploze hodila Lambertem přes celou kabinu. Trenchovo záření vniklo dovnitř jako by to byl trámec odlitý z fialkového skla. Zbytky Tuskirova těla se přesunuly po podlaze.

Dlouhá černavá vlákna se vznesla do vzduchu a vířila pod taktovkou ventilátorů v tanci prokletých rusalek. Stěna s rachotem pukla, obří sekyra by ji nerozpoltila rázněji a prudčeji.

Nepřežil jsem tě dlouho, Tuskire, pomyslil si Lambert, pohlížeje na hromádku smetí, která se zachytila na sloupovité noze křesla kopilota. Vždyť je to mrtvola, napadlo ho a nesmyslně se rozesmál, odhodlán dosmát se až k samotné bráně smrti.

19.

"Pane," řekl Laras.

Generál Malot se otočil k displeji komunikátoru. Přesunul jednu nohu kupředu. Uklouzla mu v pozůstatcích Pozemšťanova těla, ale obraz na displeji ho zaujal natolk, že pokročil o další kus vpřed. Nevšímal si, kam šlape, tím méně věnoval pozornost tomu, co se s Pozemšťanovou mrtvolou děje.

20.

"Uklidni se, Dane," řekl Robert Hilar.

Vešel puklou stěnou zebry do pilotní kabiny. Lambert se opíral zády o uzamčené dveře spojovací chodby a táhle naříkal. Za Hilarem vcházela dovnitř Bonelliová a za ní několik lidí i Mimozemšťanů, mezi nimi jeden Sardian, nápadný žlutou barvou hlavového kalichu.

"Uklidni se!"

"Výborně jste pracoval, Lamberte," pochválila ho komodor Bonelliová. Spoléhala na Hilara, že svého obchodního partnera a kamaráda zklidní. Zamířila rovnou ke komunikátoru.

Na ploše displeje kameněly dva kalichy, Malot a Laras.

"Jinak to nešlo zařídit, Dane," promlouval Hilar k Lambertovi tak chlácholivě, jako kdyby uklidňoval děcko. "Věděli jsme od samotného začátku, že jde o léčku. Malot a jeho druzi si představovali, že likvidací velitelského křižníku se nás zbaví navždycky.

Celá oblast bude zanesena do map jako nebezpečná, nepřístupná. A on si bude moci dělat se Sardií co se mu zlíbí. Takže jsme museli předstírat, že jsme se zakousli do jeho udičky. Jenomže jsme vyměnili návnadu a nakonec i kořist."

"Nerozumím," řekl Lambert a bezvládně se sesul zády po ploše dveří, až usedl na podlahu.

Hilar si k němu klekl. "Vždyť jsem tě viděl umírat..."

"To byl android, moje dokonalá kopie. Je mi nepříjemné myslet na to, co prožíval...

Byl jsem to já, v jistém slova smyslu. Chápeš?"

"On nevěděl, že..."

"Samozřejmě že ho vybavili mou kompletní psychikou se vším všudy, se vzpomínkami, s nadějemi... Těšil se, že získáme licenci..."

"Generále Malote," promlouvala komodor Bonelliová do komunikátoru, "oznamujeme vám, že ve vašem systému byla aktivována kladka kódového značení

alfa osm jedenáct osm ká kappa. S ohledem na okolnosti její aktivace máme právo považovat váš postoj za nepřátelský a vzájemný vztah je klasifikován jako válečný stav. Navrhujeme vám okamžitou kapitulaci se lhůtou pěti standardních jednotek, počínaje tímto okamžikem, teď."

Luskla prsty. Postavy na obrazovce byly štíhlé a hrotité jako střechy gotických věží.

"Budeme se bránit," ozval se generál Malot.

"Nemůžete zvítězit. Křižník Triumfator třídy Gato..."

"Nezáleží nám na tom! Neznáme bolest, nemáme strach před smrtí. Budeme bojovat...

Když nedokážeme zničit vás, zničíme náš svět, přeměníme Sardii v kouli spečené skloviny."

"Varoval jsem vás, komodore," ozval se žlutý Sardian, který až doposud stál tiše opodál.

"Nedokážete si představit, jak jsou Sardiané jiní..."

Hilar se přestal starat o svého přítele a přistoupil k Bonelliové.

"Věnujte pozornost tomu, co jste považovali za Roberta Hilara," řekl. Bonelliová se k němu nasupeně otočila. Jak so mohl opovážit..?

Obraz na displeji se však změnil, kamera ukazovala celkový pohled na místnost. Údajná mrtvola u mučicího křesla se rozpadala, vyrůstala z ní vlákna a houbovité útvary, které ze sebe vypouštěly zelenkavé mráčky výtrusů.

"To nebyl člověk, tím méně toponaut Robert Hilar. Byl to umělý organismus, generále Malote. Přerušením životních funkcí jste nastartoval druhou fázi jeho programu. Prošel prudkou mutací a nyní se stal zdrojem nákazy, které říkáte, pokud vím, oranžová sněť."

Sardian, který stál vedle Bonelliové, pozbyl své zdravě žluté barvy.

"Ta může vyhubit polovinu Sardie v průběhu jednoho týdne," ozvalo se z překládacího zařízení.

"Začne to na velitelském stanovišti, pochopitelně," řekl Hilar. "Těm... osobám... není už pomoci. A patrně ani jejich přátelům a spojencům, protože, jak pozoruji, se začínají rozutíkávat."

Měl pravdu. To, co se dálo na obrazovce, vystihuje nejpřesněji slovo panika.

"Nemějte ale obavy o své přátele a spojence, natož pak o sebe, Než jsme sestrojili onu dokonalou biologickou bombu, zajistili jsme dostatek účinných protilátek, aby epidemii bylo možno zastavit."

"S oranžovou sněti si Sardie nedovede poradit po staletí," naříkal Sardian. "Chcete mi namluvit, že vy dva..."

"My?" ohlédl se Hilar na Lamberta. "Co vás napadá! My jsme pyrotechnici, specialisté.

Na sněť máme jiné specialisty. Paní doktorko, kdybyste laskavě..."

Rázná mladá žena s lesklým kovovým kufříkem si už razila cestu hloučkem vysokých důstojníků a privilegovaných budižkničemů. Bonelliová se na ni chvilku zachmuřeně dívala, pak poodstoupila, popadla Hilara za loket a dovedla ho k Lambertovi.

"Kladku v nepřátelském území jsme tedy zřídili," řekla mrazivě. "Do školních učebnic dějepisu ale nesmí tenhle příběh přijít, rozuměno?"

"Mluvíte o naší licenci?" zamrkal Hilar nevinně. Vytáhl z náprsní kapsy prázdnou paměťovou desku a podal ji Bonelliové. Ta chvilku váhala, než ji přijala a několika prudkými údery ukazováku do vstupní plošky stvrdila agenturní licenci první třídy firmě Hilar a Lambert v oboru toponautické pyrotechniky v celé oblasti společenství kladky a zájmových území.

Pak destičku vrátila Hilarovi.

"V jednom jste mě ale oklamal, Hilare," řekla.

"Já?" podivil se pyrotechnik.

"Vždycky jste tvrdil, že jste specialista - pyrotechnik. To není pravda. Vy jste pyrotechnik - a specialista podfukář a intrikán!"

Malot s Larasem ještě chvilku zářili na obrazovce jako oranžové plameny svíček a pak zhasli docela.

Bez slova výčitky nebo projevu bolesti, jak by se dalo čekat, kdyby na jejich místě byli Pozemšťané.

Byli jiní, zcela jiní.